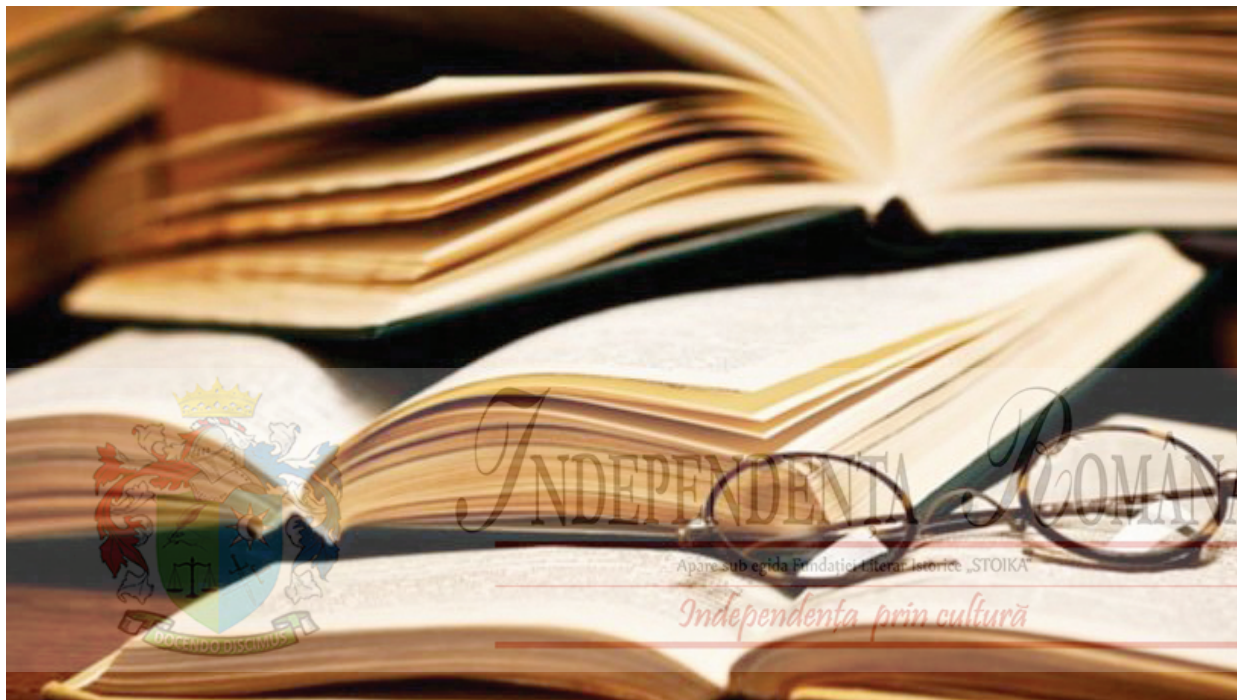

Oamenii de cultură ai neamului nostru trebuie să fie uniți și să vegheze, la hotarele țării și ale culturii românești.

Dacă dezvoltăm ideea privind unitatea limbii și a culturii române, vom constata niște rezultate uimitoare. Înfăptuirea unității unui popor, nu este doar rezultatul unor acțiuni politice, militare și diplomatice, ci, este și rodul, (nu am nici o îndoială) rugăciunii lui Hristos și a fiilor unui neam. În acest context, vedem implicați, în procesul de unire a românilor și pe cei mai înalți fii ai Bisericii.

Cine dă substanță unirii unui neam? Întâi, spațiul geografic, apoi fiii acelui neam. La temelia unității unui neam stă însă și iubirea, cultura, limba - graiul - toate acestea, generând conștiința unității de natură divino-umană.

Unitatea este o dorință sfântă, pornită din rugăciunea lui Iisus. Ea se află într-o dinamică permanentă. Să vedem câteva componente ale unității românești. Întâi amintim spațiul geografic, ce este unul cu diferite forme de relief, dar care include, nu numai geo-pământul, ci, și o parte din albastrul cerului.

Delimitarea spațiului românesc, ca una Românie, s-a făcut în timp. În acest ogor românesc unic s-a semănat cultură și, așa se face că, acolo, unde a rodit cultura românească, s-a conturat și se conturează spațiul, pe care Dumnezeu l-a hărăzit românilor. Românii n-au semănat niciodată sânge în alte ogoare vecine, pentru a-și extinde spațiul existenței lor. Cultura nu seamănă sânge, ci iubire, trudă, credință și grai.

În timp, spațiul nostru românesc a fost frânt de străini, căci era dulce, așa cum spunea Eminescu în „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!”. Au fost trasate granițe prin inima țării, pe Crestele Carpaților și acestea au rămas așa multe secole. Dar străinii n-au putut trage graniță în spiritul nostru românesc și nici prin inima românilor.

În urmă cu o sută de ani, ajunseserăm toți acasă, sub același cer albastru, binecuvântat de Dumnezeu. Marile puteri au împlinit, prin jertfa feciorilor români, ruga lui Hristos, ca toți românii să fie una. Iată că, Hristos s-a rugat, după Cina cea de taină și pentru noi români.

Am fost și vom rămâne una, dulce România, chiar dacă și azi, unii se mai îndulcesc dintr-o brazdă românească.

Doamne, mai dă-i putere, Domnului Eminescu, „Cel de nemurirea noastră”, să strige din mormânt că România-i „de la Nistru pân’ la Tisa”, să audă și cei care, încă mai țin departe de pieptul maicii sale România pe sora noastră Basarabia. Rostirea lui Eminescu despre hotarele României, va rămâne, peste veacuri, unul dintre cele mai importante documente, prin care, se vor apăra urmașii noștri, în fața celor care doresc această dulce Românie. Aceste rostiri transcend orice tratate de delimitare a spațiului nostru românesc. Fără Eminescu, nici o delegație românească la înaltele porți, nu are nici o șansă la reîntregirea țării.

Dacă spațiul geografic românesc a suferit modificări în istorie, spațiul cultural al spiritului românesc, nu a putut fi modificat, ci, el a rămas același. Cultura consfințește spațiul geografic căci, prin cultură nu se pot trage frontiere. Ne naștem într-un spațiu geografic, într-un topos anume, dar ne naștem și într-o cultură și o limbă.

Cultura și limba română sunt cei mai de seamă apărători ai neamului și ai spațiului nostru românesc. Cultura română a fost în istorie mai înaltă decât Carpații și ea a vegheat spiritul neamului nostru, în toate provinciile românești.

Acea una cultură, acea una limbă a generat o Românie Mare. Graiul nostru românesc este unica mantie care stă pe umerii României. Cultura și limba română dau substanță ființei neamului nostru românesc, să dăinuie și dincolo de hotarele ei. Limba este vasul sacru al românilor și, cu acesta se îndreaptă ei, să-și astâmpere setea la izvoarele culturii și la izvoarele harului lui Dumnezeu.

Cu convingerea că opiniile scriitorilor contemporani, în strânsă legătură cu conținutul acestei pledoarii, adaugă temeinicie profundă acesteia, voi reproduce câteva fragmente din autorii, cuprinși în volumul „Limbă, literatură, stil”, ale căror răspunsuri, la ancheta – dezbatere, cu tema „Creșterea limbii românești și a patriei cinstire”, prilejuită de împlinirea a 120 de ani de când în mai 1867, la București, se convoca „Societatea Literară Română”, ale cărei lucrări aveau să pună bazele Academiei Române.

Ioan Alexandru - „Veghe la grai”

„Dacă celelalte bunuri, ce iau parte la tezaurul unui neam pot fi în afara noastră, limba este, prin cuvinte comoara inimii. Nu-i icicolea în afară, ci, cum s-a spus despre împărați, înăuntru este în inima noastră... De aceea, o dublă pază, veghe, avem de împlinit la grai, așadar, asupra ființei lui, limba națională, așa cum au făcut-o până acum toți înaintașii conștienți de misiunea lor... Ținând seama de firea logosului, de absoluta sa prezență, înnoirile unei limbi se întâmplă firesc, precum mlădițele pe statornicul trunchi al viței...”.

Romulus Vulpescu - „Limba națională este o demnitate, ca și patria”

„Demnitatea poporului care o rostește și rostind-o, îi dă, după datină, drept de cetate. Este o investitură a spiritului, sfințită prin cuvânt, nemurită prin scris... în fiecare silabă românească e taina unui strop de sudoare. În orice vorbă stau strajă o armă și un brăzdar. Propozițiile simple sunt poduri meree (veșnice). Fraza e ctitorie domnească, aurindu-și clopotnița în soare. O pagină de pravilă e cetate de scaun. O carte e o țară și armura ei. Armura noastră-i cartea.”

Ana Blandiana - „Nimeni nu putea să ne ia limba”

„Nu știi dacă toate popoarele lumii seamănă cu limbile pe care le vorbesc, așa cum semănăm noi cu limba română. Probabil că da, dar nu cred că există multe popoare pe glob pentru care această asemănare să fi făcut la fel de profund parte din istoria supraviețuirii lor, pentru care limba să fi fost în mai mare măsură o armă de luptă și o șansă de victorie. Unitatea națională și persistența

geografică sunt cele două esențiale componente ale devenirii noastre, care au ca argument suprem limba unică, miraculos păstrată.”

GEO CĂLUGĂRU Membru USR

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură